

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Stanisław Dąbrowski

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (sprawozdawca)

Protokolant Bożena Nowicka

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2009 r.,
na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Apelacyjny w W.
postanowieniem z dnia 27 listopada 2008 r., sygn. Akt [...],

„Czy art. 40 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn. w Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 ze zmianami) jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. w Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903) oraz do art. 4 pkt 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. w Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zmianami)?”

odmawia podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2008 r. Sąd Apelacyjny w W. przedstawił Sądowi Najwyższemu w trybie art. 390 k.p.c. zagadnienie prawne dotyczące stosunku art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity Dz.U. 2003, nr 119, poz. 1116 ze zm.) do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz.U. 2000, nr 80, poz. 903 ze zm.) oraz art. 4 pkt 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. 2004, nr 261, poz. 2603 ze zm.).

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że zagadnienie powstało przy rozpoznawaniu apelacji powódki M. Z. żądającej uchylenia uchwały zarządu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej [...] podjętej w sprawie określenia przedmiotu odrębnej własności lokali w nieruchomości położonej w W. przy ul. B. Zdaniem powódki do wydzielenia własności lokali wystarczyło wydzielić poszczególne budynki mieszkalne według powierzchni zabudowy wyznaczonej przez rzut pionowy zewnętrznych krawędzi budynku na powierzchnię gruntu. W uchwale przypisano budynkowi większą powierzchnię zawiązując powierzchnię użytkową lokali.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 21 lutego 2008 r. oddalił powództwo uznając, że dokonany podział odpowiada przepisom ustawy o gospodarce nieruchomościami (art. 4 pkt 3 a oraz art. 209 a pkt 3) oraz przepisom ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Sąd drugiej instancji powziął przy rozpoznawaniu apelacji wątpliwości wyrażone w przedstawionym Sądowi Najwyższemu zagadnieniu prawnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 390 § 1 k.p.c. pozwala sądowi drugiej instancji zwrócić się do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego powstałego przy rozpoznawaniu apelacji, jeżeli budzi ono poważne wątpliwości. Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, podjęta przez Sąd Najwyższy uchwała musi być niezbędna do rozstrzygnięcia sprawy przez sąd apelacyjny (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1996 r., III CZP 91/96, OSNC 1997, nr 1

poz. 9). Zwrócenie się do Sądu Najwyższego nie może przy tym zmierzać do tego aby Sąd Najwyższy wspierał jasno i jednoznacznie sformułowane stanowisko (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007 r., III CZP 100/06, niepubl.), a podstawowym warunkiem skuteczności przedstawienia zagadnienia prawnego jest to, aby sąd przedstawiający zagadnienie prawne wyraźnie wskazał, że istnieją argumenty przemawiające za jednym z możliwych rozwiązań (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZP 110/07, LEX nr 345541). Na sądzie drugiej instancji spoczywa obowiązek szczegółowego wskazania, na czym polegają wątpliwości i dlaczego uważa je za poważne, a nadto wykazania, że rozstrzygnięcie tych wątpliwości pozostają w związku z rozstrzygnięciem sprawy. W literaturze i orzecznictwie podkreśla się, że chodzi o wątpliwości o charakterze zarówno obiektywnym, jak i subiektywnym, tzn. z punktu widzenia sądu rozpoznającego środek odwoławczy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 112/06, LEX nr 260365).

W treści uzasadnienia postanowienia Sąd Apelacyjny zaprezentował właściwie argumenty jedynie na rzecz jednego stanowiska, gdyż odmienny pogląd został jedynie powtórzony za powódką i opatrzony stwierdzeniem, że jest on możliwy do obrony. Sam Sąd nie wskazał żadnych argumentów przemawiających za odmienną możliwością rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego. Skoro zaś z uzasadnienia postanowienia przedstawiającego zagadnienie prawne wynika, że nie ma argumentów pozwalających na inne rozstrzygnięcie zagadnienia, brak jest podstaw do udzielenia odpowiedzi (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., III CZP 1/06, LEX nr 180664).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny wyraził zdecydowane przekonanie co do treści rozstrzygnięcia problemu. To zdecydowane przekonanie Sądu przedstawiającego zagadnienie prawne wskazuje, że samo zagadnienie nie budzi w istocie kontrowersji, a udzielona przez Sąd Najwyższy odpowiedź ma służyć jedynie potwierdzeniu prawidłowości stanowiska. Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy sformułowanie zagadnienia prawnego w taki sposób jest niedopuszczalne i prowadzi do odmowy udzielenia odpowiedzi. W rozpoznawanej sprawie nie wskazano ani ewentualnych rozbieżności w orzecznictwie, ani

odmiennych poglądów wyrażanych w doktrynie. Jak się wydaje, jedynym powodem, który skłonił Sąd Apelacyjny do przedstawienia zagadnienia prawnego jest społeczna doniosłość sprawy. Należy jednak przypomnieć, że w kompetencji sądów leży dokonywanie wykładni abstrakcyjnych i generalnych norm prawnych w celu stworzenia normy jednostkowego stosowania i dokonania subsumpcji w konkretnym stanie faktycznym.

Powyższe względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały.

(eb)